



JUDITH ESPÍGOL

Million  
Reasons

fanbooks

UN MILIÓ DE RAONS PER ESTIMAR-TE...  
UN MILIÓ DE RAONS PER DEIXAR-TE...

JUDITH ESPÍGOL

MILLION REASONS

## Fanbooks

© Judith Espígol Aguilera, 2023  
© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2023  
Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona  
[www.fanbooks.cat](http://www.fanbooks.cat)  
[fanbooks@grup62.com](mailto:fanbooks@grup62.com)

Primera edició: febrer del 2023  
ISBN: 978-84-19150-39-4  
Dipòsit legal: B. 456-2023  
Impressió a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.  
La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.  
En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.  
A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autors i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.  
Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.  
Podeu contactar amb CEDRO a través del web [www.conlicencia.com](http://www.conlicencia.com) o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

# 1

## Nice To Meet Ya

El despertador sona a dos quarts de set de la matinada. A les sis de la matinada! Déu meu, és el primer dia, odio els primers dies, mai saps com actuar. Crec que la meva vida és un complet malson.

—Jod, encara estàs així?! —em pregunta la meva tia al cap d'una hora entrant a la meva habitació de cop—. L'institut està a deu minuts en cotxe d'aquí i jo no t'hi puc portar, tinc hora al metge amb en Nash, espavila si no vols arribar tard el primer dia.

—Tia Amber, amb les presses sempre acabes amb mal de cap. Tranquil·la, a les vuit en punt estaré asseguda al despatx de la directora.

Ni de conya estaré a les vuit en punt asseguda al despatx, ja vaig tard. Deu minuts en cotxe són vint o vint-i-cinc minuts caminant. Ja han passat cinc minuts, no arribo. Agafo el primer que veig a l'armari, em poso la motxilla a l'esquena i surto de casa amb el monopatí a les mans.

El meu antic institut era una ruïna. Ens feien vestir un uniforme ronyós de color pistatxo com si fóssim vegetals caminants. Era realment ranci i antiquat. Si no obeïem les normes de vestimenta, podíem arribar a ser expulsats. Què importa la roba que vesteixes? A un institut no vas a estudiar i a aprendre? Que potser la meva roba defineix la capacitat de les meves neurones? És absurd i innecessari.

El camí és ràpid i de seguida trobo el carrer que hi ha rere

l'institut. Giro per la cantonada i, de cop, algú em passa pel costat i em tira a terra. Un grup de nois sobre monopatins m'avancen, i fins i tot un em salta per sobre. La gent no mira per on va o què?

El mateix noi que m'ha tirat a terra em mira un moment de reüll i es gira per entrar al recinte. Serà egoista i idiota! Almenys podria tenir la decència de demanar perdó, però no, ignora totalment que m'acaba d'atropellar. De sobte, una mà em toca l'espatlla: un noi alt, ros i amb els ulls de color cafè m'allarga la mà i m'ajuda a aixecar-me. Sembla de la meva edat.

—Ho sento molt, en Cameron és un idiota. Sempre arribem tard i no volem que el primer dia la Holder ens faci tornar a casa amb deu quilos a la motxilla.

Alço les celles i miro el rellotge, falten cinc minuts perquè toqui el timbre.

—Tranquil, no és la primera vegada que un estúpid em tira a terra —li responc mentre recullo les meves coses.

Miro el tal Cameron entrant entre la multitud; tothom el saluda o li xoca el palmell de la mà. Popular, bah, poso els ulls en blanc. És alt, musculat, morè i amb ulls blaus. Tot i que sembla el pròxim model de Calvin Klein és un egoista de cap a peus. El noi que tinc al davant segueix més o menys el seu estil; unes noies passen pel nostre costat i el saluden rient. Quan ell els dedica un somriure, elles marxen corrent cap a dins fent petits saltirons. No sé com reaccionar, la veritat.

—Em dic Travis —es presenta quan em dispo a caminar cap a l'institut amb el monopatí a la mà.

Ell també agafa el seu i camina al meu costat.

—Jody —dic sense mirar-lo als ulls. Noto que a mesura que entrem la gent em mira més.

—Ets nova aquí? Mai t'he vist per Miami.

—Visc en una casa de Miami Beach, l'any passat estava

a París i abans anava al Model Saint High. —Poso els ulls en blanc quan pronuncio el nom del meu antic institut—. Saps on és el despatx de la directora?

El noi m'indica on és i cadascú se'n va pel seu costat.

El rellotge marca les vuit en punt quan entro a les oficines. Al final he arribat puntual, que estrany. La secretària em fa esperar deu minuts en un banc fastigós i llavors una dona em rep amb un somriure angelical.

—Jody Brier, oi? —Assenteixo—. Bé, el teu expedient és bastant correcte donades les estrictes matèries i normes que tenies en el Model Saint High. Tens un bon nivell en literatura i llengua i domines perfectament el francès, i això és fabulós per als pròxims intercanvis o activitats en llengua estrangera. Sé que el curs passat vas estudiar a París i crec que no et serà gaire difícil seguir les assignatures. Hauràs de treballar molt aquests primers dies, però no et preocupis, sé que te'n sortiràs.

*Molta confiança en una persona que va suspendre Educació Física per negar-se a saltar el poltre.*

—En les activitats extraescolars pots escollir diverses opcions, però si formessis part de les animadores seria un gran honor que animessis el nostre equip de futbol americà; he vist que vas participar en aquest món. Si hi estàs interessada, la Candice n'és la capitana, les proves d'admissió són demà al pavelló principal.

—No farà falta, però gràcies per la informació.

Algú truca a la porta i el mateix noi que abans m'ha tirat a terra entra. Quan em veu, posa els ulls en blanc i jo serro la mandíbula per no dir-li quatre coses. Es pot saber per què m'ha mirat com si estigués infectada d'algun virus?

—Cameron, ella és la Jody. Jody, en Cameron t'ensenyarà les instal·lacions del centre.

—Genial —dic abans de posar-me dreta.

Ara mateix em voldria fondre.

Ens passem trenta minuts caminant en silenci mentre miro al meu voltant i la mòmia que tinc al costat no em dedica ni una paraula. És realment com un gat esquerp.

—Què és això? —pregunto encreuant els braços quan baixem les escales fins a arribar a un passadís ple d'aules buides i fosques; una esgarrifança em recorre l'esquena. És el típic lloc on de sobte t'apareix un pallasso nan amb un ganivet a la mà per matar-te.

—Els antics laboratoris, que no saps llegir? —diu ben fred com si l'acabés d'insultar mentre m'assenyala un cartell a dalt del sostre.

Sospiro; quina persona més odiosa. Ja m'està irritant els ovaris i només el conec des de fa uns minuts.

—Tu ets idiota o què et passa? —salto impulsivament.

—Val més que no m'insultis, nena, no t'he fet res i no estic d'humor per aguantar una criatura rebel com tu. Fes el favor de deixar-me en pau —em contesta l'imbècil aquest. Però qui cony s'ha cregut que és? I a sobre diu que no m'ha fet res!

—Mira, NEN, m'has tirat d'un monopatí i has marxat sense dir-me ni piu. Entenc que el teu fort no sigui ser amable, però que t'ensenyin a demanar disculpes és bàsic de l'escola primària.

Em giro i miro els seus ulls d'un blau intens i potent; imposa la manera seriosa com em mira, però no deixaré que em tombi tan fàcilment.

—No t'hauries d'haver posat en el meu camí, nena. No és culpa meva que siguis un destorb —em diu mentre es gira i puja les escales.

Tinc ganes de cridar, però l'únic que faig és seguir-lo de prop.

—Tinc un nom! —crido quan tornem a estar al passadís principal entre les taquilles.

—Ja, però no ets ningú i m'importes una merda, així que

no tinc per què dir el teu nom. Només estic fent aquesta cosa d'ensenyar-te l'edifici per pur interès escolar, no necessito ampliar el meu cercle d'amics. —Agafo aire i l'aguanto amb les galtes ben plenes. Estrenyo els punys amb força—. La teva taquilla és la 122, has de posar-hi una contrasenya nova i, sisplau, no siguis tan idiota de posar la típica fàcil —em recomana, el molt simpàtic.

—No voldria formar part del teu cercle d'amics ni que m'ho supliquessis de genolls a terra, NEN.

En Cameron es plega de braços, enfadat, i espera que faci el que m'ha dit i ignori les meves paraules. Intento no cridar de frustració, ara mateix no puc pensar amb claredat així que hi poso el dia del meu aniversari. Aquest noi em fa tenir pensaments assassins i malèvols.

De cop, una noia morena, baixeta, més o menys de la meva alçada i d'ulls també blaus, ve corrent cap a nosaltres amb una càmera fotogràfica a les mans. Es tira sobre en Cameron i ell la rep amb un somriure d'orella a orella. No em puc creure que aquest personatge sigui capaç de somriure. La noia em mira, m'examina de dalt a baix i es concentra en el meu monopatí. Ella porta un vestit blanc amb flors vermelles per sobre els genolls; els cabells i els ulls l'afavoreixen. Em dedica un somriure alegre i a la vegada estrany.

—Tu ets la nova, no? Em dic Julie, però tothom em diu Juls.

—Què fas parlant amb ella? —interromp en Cameron mirant la noia, sorrut. La tal Juls arrufa les celles i fulmina el noi amb la mirada.

—Per què no? —li pregunta alçant les celles.

Faig uns ulls com unes taronges, no sé què ha volgut dir amb això. De la boca d'en Cameron surt una rialla una mica burleta. El miro, ell em dedica una mirada de superioritat, la Juls posa els ulls en blanc.

—Cam, sisplau, no siguis idiota. Perdona el meu germà,



a vegades és una mica estúpid. Encantada de coneixe't, Jody. Ets d'aquí? —diu dirigint-se a mi de nou en un to dolç i suau.

—Sí, de North Beach.

—Nosaltres també hi vivim. I què, què et sembla l'institut?

—Bé, com qualsevol altre, tot i que suposo que m'hauré d'ubicar. És bastant gran —li responc contenta.

—I amb el pèssim guia que has tingut, probablement trigaràs més —diu mirant de reüll el seu germà, que posa els ulls en blanc.

—La veritat és que em podria haver tocat algú més entenedor, però suposo que la simpatia no sol ser genètica —dic arrossant les espatlles i guanyant-me una mirada assassina d'en Cameron.

—El que tu diguis, nena.

—Jody! Tinc un nom! Vols que te'l lletregi? És molt fàcil, eh, J-O-D-Y!

—Ara que la NENA —remarca la paraula per fotre'm— ja ha vist l'institut, tots podem anar a les nostres respectives classes, si no és que vols que et porti a la guarderia. Potser estaries millor allà, no creus? —em pregunta provocant-me. L'assassino amb la mirada. Ell em somriu falsament i tot seguit es gira i marxa escales amunt.

—Benvinguda a l'infern de Holder High —em diu la Juls recolzant una mà a la meva espatlla; espero que el dia no em pitjori.

Decidim dirigir-nos a les nostres respectives aules. Resulta que compartim la majoria d'assignatures i, segons l'horari, ara toca francès. El timbre sona indicant el canvi de classe. Alguns alumnes hi entren i d'altres en surten, però tots em miren. Sé que soc nova i que provenir del meu antic institut és una mica sorprenent, però no soc una nova espècie amazònica

descoberta. No he conegut ningú més que la Juls, en Travis i... en Cameron, però sembla que la gent és força esquerpa i tancada envers la gent nova.

La Juls s'asseu a la tercera fila, al costat d'una noia rossa amb ulls sortints i amb uniforme d'animadora. Entre els altres companys hi veig en Travis, que em dedica un somriure i jo l'hi torno, però de seguida se me'n va quan localitzo en Cameron a l'altre costat de la seva germana. Quan em veu posa els ulls en blanc i tira el cos enrere sospirant, com si la meua presència li fos una molèstia. No em coneix de res i no li he fet res perquè em tracti d'aquesta manera. No entenc quin problema té amb mi, suposo que és així de maleducat per naturalesa.

—Jody Brier, oi? —em pregunta algú. De seguida poso l'atenció en el professor que tindrè durant el que queda de curs.

—Sí —dic tímida mentre s'asseu a la seva cadira.

—D'acord, doncs... et pots asseure davant d'en Cameron.

El dia no pot anar pitjor, m'havia de tocar a mi. No hi havia un altre lloc, aquest havia de ser el meu; doncs quina gràcia que em fa seure davant el noi més exasperant que he conegut fins ara.

Acabo obeint les indicacions del professor de mala gana mentre evito mirar en Cameron. Saludo la meua companya, que també vesteix d'animadora i, com que és amable, em saluda alegrement dedicant-me una mirada de fàstic. De veritat que no entenc les persones d'aquest institut i la seva motivació per ser encantadores amb la gent nova. Trec la llibreta i el professor comença la lliçó.

De seguida que el timbre sona donant per finalitzada la classe, tothom s'aixeca per recollir les seves pertinences. Quan alço la mirada, faig un pas enrere i perdo l'equilibri de l'ensurt per

culpa dels tres parells d'ulls que em miren fixament. Semblen tres lleons a punt d'atacar la seva presa, que suposo que soc jo.

—Tia, et necessito. Com és que saps francès? Quina classe de geni ets? —em pregunta la Juls, suposo que fent referència a les meves interaccions a classe.

—Jody, et dono el que vulguis, fins i tot el meu gos, però necessito que m'ajudis amb la matèria —em suplica en Travis.

—Hola, em dic Carly i jo soc la que més et necessita. Aquests estan exagerant massa —diu presentant-se una noia pèl-roja amb ulls verds abans de fer-me una petita abraçada.

—Encantada —li dic amb un somriure. És simpàtica i sembla maca.

—De veritat li donaries el teu gos? —li pregunta a en Travis.

—Si fa falta, sí, haig d'aprovar.

—Eh... no ho sé, suposo que, si voleu, podem quedar algun dia —interrompo.

—Seria genial, encantada de coneixe't, ens veiem a la cafeteria, haig d'anar a deixar uns llibres —diu la Carly agafant en Travis i arrossegant-lo amb ella.

—Aquell parell són una mica explosius, no t'espantis si són molt propers i escandalosos, són bones persones i, ja que els coneixes, si vols pots seure amb nosaltres a la cafeteria; així no serem dues marginades d'aquesta societat jerarquitzada —em proposa la Juls mentre sortim de l'aula.

Deixo anar una rialla i assenteixo amb el cap, em cauen bé i suposo que haig de conèixer gent.

—M'encantaria —contesto, i de seguida m'agafa de bracet i, com dues àvies, ens encaminem cap a la cafeteria.

—Coneixies en Travis? —em pregunta mentre fem cua.

—Es pot dir que el teu germà m'ha atropellat aquest matí amb el monopati i en Travis ha sigut qui m'ha demanat perdó de part seva. Tots formeu part de la mateixa colla? Sembla que us conegueu de tota la vida.

—En Travis és el millor amic del meu germà. El conec de sempre, però mai hem parlat gaire. Bé, tampoc és que jo hagi volgut que parlés amb mi. Mai he anat amb la colla del meu germà, no m'agrada. No és que no em caiguin bé, la majoria són bones persones, però normalment també hi sol haver la Candice i... —m'explica mentre ens dirigim a la taula. Quan pronuncia el nom d'aquesta noia fa una ganyota de rebuig, però abans que pugui preguntar per ella, ens interrompen.

—Ei, com ha anat el primer dia, noies? —ens pregunta en Travis assegut-se davant nostre.

—Bé, suposo —dic, i arronso les espatlles—. Aclimatant-me a l'ambient.

—La gent és una mica especial —comenta en Travis.

—No t'ho posaré en dubte, he pogut observar que la tendència és ser bastant esquerp.

—Què fa aquesta aquí? —pregunta de sobte una veu greu rere meu.

Em giro lentament i em trobo amb dues esferes d'un blau elèctric que em fulminen amb la mirada. M'empasso la saliva per la intimidació, però em mantinc ferma.

—L'he convidat —salta la Juls.

—Doncs a mi no em cau bé —diu en Cameron amb la mandíbula serrada.

—Tampoc pretenc que sigui el meu objectiu a la vida —responc posant els ulls en blanc. Literalment m'acaba de dir que no li caic bé sense ni haver mantingut una conversa amb mi.

—No intentis cridar-me l'atenció, mai ho aconseguiràs i sento si t'has sentit ofesa, no he après a tractar amb criatures —em respon recolzant-se a la taula.

Decideixo no caure en la trampa i ignorar-lo, però sense deixar de mirar-lo fixament. No perdré aquesta guerra o no l'hauria perdut si no ens haguessin interromput. En Cameron

es gira negant amb el cap indignat i se'n va amb un somriure de supèrbia.

—Hola! Em dic Blaine, tu deus ser la Jody, oi? —em pregunta un noi morè que ha aparegut del no-res i s'ha assegut amb nosaltres. Assenteixo amb el cap—. Encantat de conèixe't. Per cert, dissabte vindreu a la festa del meu aniversari, oi? —diu dirigint-se als seus amics.

—Depèn, la Candice hi anirà? —pregunta la Juls.

—Qui és la Candice? —pregunto ara que en tinc l'oportunitat. He sentit a parlar d'ella bastantes vegades en el que portem de dia. Segons la directora, és un exemple a seguir. Segons la Juls, és un gra al cul. I per com em miren els altres quan he preguntat per ella, sembla una persona diabòlica.

—És la xicoteta d'en Cameron, la capitana de les animadores —respon en Travis.

—O l'adores o no la suportes. Farà tots els possibles per aconseguir el que vol. A en Cameron li menja el coco, per això es comporta com un imbècil contínuament —m'explica la Juls.

—No sembla que a la gent li caigui gaire bé —comento.

—Les úniques persones a qui els cau bé la Candice són ella mateixa, en Cameron i les seves seguidores —diu en Travis.

—No l'he convidat, però suposo que vindrà a la festa amb en Cameron —diu en Blaine.

—Tan diabòlics són? —pregunto en veu baixa.

—Com si el capità Garfi i Cruel·la De Vil estiguessin casats —respon la Juls. Obro els ulls i alço les celles, sorpresa, tinc molta curiositat per saber qui és la Candice.

Seguim parlant durant una bona estona i arribo a la conclusió que aquesta gent és realment divertida i genial. No puc deixar de somriure i, per primera vegada en el dia, no em sento una estranya. Ni tan sols em fan preguntes personals o incòmodes, em tracten com si fos una més d'ells. Però de sobte

sento unes sabates que ressonen per la cafeteria i que capten tota la meva atenció.

Em giro i contemplo com tot l'equip d'animadores es queda quiet en una posició al mig de la cafeteria. Seguidament una música comença a sonar i elles comencen a ballar. No tenia ni idea que estava a *High School Musical*.

La Juls m'assenyala una noia rossa, extremament prima. M'indica que és la Candice i de seguida que observo la seva mirada, puc contemplar com irradia males vibracions. Tenen raó, fa por, o això és el que vol transmetre.

La Candice s'encamina cap a nosaltres i puja a la nostra taula. Tenia un objectiu i ha vingut aquí directament com una bala i d'una puntada ens tira els refrescos per sobre i ens mulla de dalt a baix. Puc veure en Cameron riure a la porta d'entrada com l'estúpid que és. La ràbia creix dins meu i quan la Candice ens mira burlant-se de nosaltres, crec que la sang em bull a un grau elevat.

L'espectacle de circ acaba, la diabòlica baixa de la taula i em mira de dalt a baix quan m'aixeco per dir-li quatre coses; no em puc creure el que acaba de passar. Primer un imbècil em tira del monopati i ara la seva xicota m'ha llençat tot el refresc per sobre sense que jo hagi provocat els seus actes, però la meva paciència té un límit i ells l'han creuat.

—Tens algun problema?! —li crido feta una fúria aixecant-me d'un salt.

—Ai, perdona..., ha sigut l'emoció de l'espectacle —diu amb cara d'àngel.

—Els espectacles es fan al circ. Si el que pretenies era mostrar les teves grans habilitats com a tal, genial, qualsevol circ et contractaria per als seus espectacles —li dic imitant el seu to burleta. No sap amb qui s'ha ficat.

—No faré cas d'aquests comentaris, ja que segurament els teus pares et deuen haver tractat com un animal i per això has

sortit així de bèstia. Al Modal Saint High no et van ensenyar bones maneres? Encara no has après què és tenir respecte a les persones que estan per sobre teu o què? —Pressiono la mandíbula i els punys per no ventar-li una bufetada al mig de la cara. Com torni a esmentar els meus pares o la seva educació, no sap què l'espera—. Quan tinguis el mateix nivell per fer el que jo, llavors podràs opinar, rata fastigosa. Mentrestant, calla.

—No vull tenir el mateix nivell que tu, seria rebaixar-me massa —contraataco, seriosa i contundent. Si volia iniciar una guerra, endavant, no em quedaré callada.

—Demà a les cinc, a les proves, veurem si tens el nivell que dius —em repta.

No sé si m'estic ficant a la gola del llop, però no penso permetre que una nena rica i consentida em tracti com una inútil.